ఆనందాశ్రువులు

లలిత నిశ్చలంగా రేడియోముందు కూర్చుంది. ఆ పాట వినడంలో తన్మయత్వాన్ని అనుభవిస్తోంది. హంసధ్వని రాగం గాయని గళంలో కమనీయంగా సాగుతోంది "వినాయక నిను వినా బ్రోచుటకు" కొద్దిగా ఆలాపన చేశాక కీర్తన అందుకుంది. 'ఆకాశవాణి'లో వెలువడుతున్న ఆ గానం ప్రతిక్షణం లలితను పులకాంకితను చేస్తోంది. అబ్బ! ఎంతమధురంగా ఉంది. ఈ గానానికి తను

ఒక్కతే శ్రోతకాదు. ఎంతోమంది యిలా రేడియో ముందు కూచుని విని ఆనందిస్తూ ఈ గానమాధుర్యానికి ముగ్ధులైపోతారు.

పారవశ్యంతో వింటున్న లలిత తంబురా శ్రుతితోసహా నాదం ఆగి ఒక్కసారి నిశ్శబ్దంకావటంతో ఉలిక్కిపడింది.

"కుమారి వసంతలక్ష్మిగానం వింటున్నారు...." లలిత కళ్ళల్లో రవ్వంత గర్వం తొణికిసలాడింది. ఇప్పుడు మరోకీర్తన...."సంగీత జ్ఞానము భక్తివిన సన్మార్గము గలదే మనసా...." గంభీరంగా పలికింది ఎనౌన్సర్ కంఠం....

నిజమే....త్యాగరాజస్వామి అన్నట్టు సంగీతజ్ఞానాన్ని మించిన సన్మార్గంలేదుమరి. నాదోపాసనలో తరించటం జన్మజన్మార్జిత పుణ్య ఫలం తనకు అలా అనిపిస్తుంది. మధురగానాన్ని విన్నా ఏవాయిద్యం పైన అంగుళులు నర్తించటం చూచినా తన హృదయం స్పందిస్తూనే ఉంటుంది. సంగీతకళా తపస్సులో సఫలీకృతులైనవాళ్ళు ఆ సాధనలో మునిగి తేలుతున్నవాళ్ళు ఎంతకృతార్థులో అనిపిస్తుంది. తను ఆ మహత్తరమైన వరాన్నిపొందాలని ఎంతగా ఆశించింది?

తొలిసారిగా అమ్మా నాన్నల ముందు తన కోరిక వ్యక్తంచేసి నప్పుడు తనకు పదేళ్ళుదాటలేదు. వింటూనే నాన్న కళ్ళెర్రజేసారు. తన ముఖం చిన్నబోవటంచూసిన అమ్మ "నీకెందుకు లల్లీ, ముందు శ్రద్ధగాచదువుకో, పాట సంగతి తర్వాత...." అనేసింది. తర్వాత అంటే ఎప్పుడు? మరో అయిదేళ్లు గడిచాయి అమ్మ చెప్పినట్టు తను శ్రద్ధగా చదువుతూవచ్చింది. హైస్కూలుచదువు పూర్తిచేసి కాలేజీలో చేరింది.

తను 'సంగీతం నేర్చుకుంటాను' అన్నప్పుడు 'శ్రద్ధగా చదువుకుంటే తరువాత' అని ఆశపెట్టింది అమ్మ. "నువ్వుబాగా

చదువుకుంటున్నావమ్మా, ఇకనుంచి సంగీతంకూడా నేర్పిస్తాను" అని అంటుందని ఎంతగానో ఎదురుచూసింది. కాలం అలానే కరిగిపోతోంది. తను ఎదురుచూడటం వృథా అనిపించి ధైర్యంచేసి మరోసారి అమ్మను అడిగింది. ఈసారీ తనకి చుక్కెదురే. "ఎందుకులే నాన్నగారు సంబంధాలు చూస్తున్నారు. ఎలాగూ ఆ మూడుముళ్లుపడితే చదువుకే స్వస్తిచెప్పాల్సి వస్తుంది. ఇపుడు సంగీతానికి శ్రీకారం చుట్టడం దండగ" తనకి కోపం వచ్చింది.

"అదేంటమ్మా ఎప్పుడూ ఏదోఒకటి చెప్తావు! నేను కాలేజి మానేస్తాను. సంగీతమే నేర్చుకుంటాను" చప్పున అనేసింది.

"నాన్నకు ఇష్టం ఉండదమ్మా!"

"మరి నీకు?"

"నాకు లేదు, నీకు లేదు మొండిగావాదించకు. మీ అత్తలంతా నేర్చుకున్న వాళ్ళే సంసారంలో పడ్డాక సంగీతం వదిలేయలేదూ! మూన్నాళ్ళ ముచ్చటకోసం దేనికి? ఎలాగూ కాలేజీలో చేరావు కనుక పెళ్లిఅయ్యేంత వరకు చదువుసాగనీ డిగ్రీ చేతికొస్తే ఉద్యోగం చెయ్యొచ్చు. చదువుకున్న పిల్లలంటే నలుగురూ గౌరవంగా చూస్తారు. పాట పాడుతూ కూర్చుంటే ఏముందే! ఈ అలోచనలు కట్టిపెట్టు" అమ్మ విసురుగా వెళ్ళిపోయింది.

తన కళ్ళల్లో నీళ్లుతిరిగాయి. అమ్మ ఏ ఆలోచనలు కట్టిపెట్ట మందో మనసునిండా అవేసుడులు తిరుగుతున్నాయి. చదువుకుంటేనే గౌరవమా? సంగీతానికి ఆవిలువలేదా! అసలు తనకి అభిరుచి కలిగి నప్పటినుంచి సంగీతంలో ప్రవేశపెట్టి ఉంటే సంగీతవిద్వాంసులలో ఈపాటికి తనూ ఒకతెలఅయ్యేది కచేరిలుచేస్తూ పేరుతెచ్చుకునేది.

అత్తలు సంగీతంలో ఏం సాధించారని నాన్నగారికి కోపమట. అక్కయ్యలిద్దరూ తమ డిగ్రీలు ఏంచేసారు— సంసారంలో పడ్డాక చదువైనా సంగీతమైనా సరస్వతీకటాక్షమే. పెళ్లయిన తరువాతి సంగతి అప్పుడు చూసుకోవచ్చు. అభిరుచి ఉండాలికాని ఎందులో నైనా ముందుకిపోవచ్చు. పెళ్ళి, సంసారం అవరోధం అని ముందు గానే ఎందుకనుకోవాలి? తను ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది. అమ్మా నాన్నలు ఎంత వద్దన్నా వినకుండా సంగీతం నేర్చుకుంటానని పట్టు పట్టింది.

మాష్టారి ఎదురుగా కూర్చుని తంబూర శ్రుతికలిపి 'స,రి,గ, మ,'లు ప్రారంభించిన రోజు ఎంతపొంగిపోయింది. పెళ్ళి చూపుల నాడు చంద్రశేఖర్ తన పాటను మెచ్చుకున్నప్పుడు అంతగాను మురిసింది. అప్పుడప్పుడే కీర్తనలు ప్రారంభించారు మాస్టారు. కాస్త బెరుకుగానే పాడినా శేఖర్ మొహంలో ఎంత సంతోషం. పరవాలేదు తన సంగీతం మూలపెట్టనక్కరలేదు. 'శేఖర్‌తోనే తనపెళ్ళిజరిగితే బావుణ్ణు' అనుకుంది. అలానేజరిగి అత్తవారింటికి వచ్చేసింది. శేఖర్ తనకోసం తంబురాకొన్నాడు. తరచు పాడమనేవాడు కూడా. తన గానం ఎంతో కుతూహలంగావింటాడు. తను అదృష్టవంతురాలే కాని నేర్చుకోవలసింది ఎంతోమిగిలి వుంది. ఆయనతో చెప్పి తిరిగి ప్రారంభించాలి. ఈ ఊహ తనలో ఉండగానే నెలతప్పింది. తల్లిని అవుతున్నానన్న ఆనందం తనకీఉన్నా సంగీతసాధన కుంటుపడు తున్నదన్న బాధ మరోప్రక్క!

ఓ సాయంత్రం-చాలాకాలం తరువాత సాధనలో లీనమైన తను ఆయన రాకనే గమనించలేదు. సున్నితంగా తన చేతిలోనుంచి తంబురా తీసుకొని "ఎంత సేపట్నుంచి పాడుతున్నావు?" అనిఅడిగారు.

"ప్లీజ్ లల్లీ నువ్వు మన అనురాగఫలాన్ని నాకు అందించేవరకు దీన్ని పక్కనపెట్టు. ఎలా అలసిపోయావో చూడు." ఎంతో ప్రేమగా ముని వేళ్ళతో ముంగురులు సవరిస్తూ అన్నారు. ఆ మాటలు ఆయన ఎంత ప్రేమగాఅన్నా తన మనసుకు కష్టమే కలిగింది. తను కవలలను ప్రసవించటం, వాళ్ళ ఆలన, పాలన చూడటంతోనే క్షణం తీరిక లేకుండా పోయింది. తంబురా చూసినపుడల్లా తనది అయి– కాని, తనకు అందీ-అందని గంధర్వగానం కోసం తపనపడుతూనే ఉంది. పాపాయిలిద్దరూ కాస్త పెద్దయితే అప్పుడు మళ్ళీ తంబురాని తనదిగా చేసుకోవాలి అనుకుని సరిపెట్టుకుంది. పాపల్ని స్కూల్లోవేయటం. నెలతప్పి తను మగపిల్లాణ్ణికనటం కూడా జరిగిపోయాయి. కొడుకు పుట్టినందుకు ఆయన తెగ సంబరపడ్డారు. తనకుమాత్రం మనసు లోతుల్లో ఏదోవెలితి. రోజంతా పిల్లలతోనే గడిచిపోయేది. పొద్దున్న లేచింది మొదలు వంటింటిపనితో సతమతం కావటమే.

వారిని ఆఫీసుకు. పాపలను స్కూలుకు పంపేవరకు అష్టావధానంలా ఉండేది. ఎలా అయినా పనులన్నీ చక్కబెట్టుకొని బాబు నిద్రపోయే టైములో కాసేపు సాధనచేయాలి అనుకునేది. కుదిరితే కదా? ఎందుకో తనకి సంగీతంపట్ల ఇంత ఆరాటం పసితనంనుంచి ఈ కళని తనదిగా చేసుకోవాలని ఎంతగా ఆకాంక్షిస్తోంది....ఇక లాభంలేదు. తనకి ఆ యోగం ఉన్నట్లులేదు ఏ ఒడిదుడుకులు కడగళ్లు లేకుండానే జీవితం సాగిపోతున్నా ఈ విషయం తన కళ్ళల్లో నీళ్లుచిందించేది. అలాంటప్పుడే ఓ మెరుపులాంటి ఆలోచన తళుక్కుమంది. అది అమలులోపెడితే తప్పక తన ఆశయం నెరవేరుతుంది. వారి సహకారం ప్రోత్సాహం తనకు అందితే చాలు. అదెంతపని? అలా అనుకోవడమే తడవుగా తన ఉద్దేశాన్ని భర్తకిచెప్పింది. శేఖర్ అదోలా నవ్వేశాడు. తన ముఖంలోకి వింతగాచూశాడు." ఇదేమిటి

లల్లీ....పాపలకి ట్యూషన్‌మాస్టారు. ఇంటిపనికి బాబుని చూడటానికీ ప్రత్యేకంగా ఒక మనిషా! ఇదంతా నీ సంగీతం కొనసాగించటం కోసమే?" వ్యంగ్యం ధ్వనించింది ఆయన కంఠంలో. అతని ధోరణి లలితకు కోపంతెప్పించింది. అయినా లోలోనే అణుచుకుంటూ అతన్ని ప్రసన్నం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించింది. "అవునండీ....ఎలా అయినా సంగీతసాధన చేయాలనిఉంది. ఇంటి పనితో పాపలకు చదువు చెప్పటంతో రోజంతా గడిచిపోతోంది. ఇంట్లో ఓ పనిమనిషి ఉంటే, పాపల చదువు సంగతి ఓ మాస్టారు చూసుకుంటే–చిన్నప్ప ట్నించీ నాలోఉన్న ఆశయం తీరే అవకాశం వస్తుంది" లలిత కంఠం దైన్యంగా ధ్వనించింది.

శేఖర్‌కి అదేమీ పట్టలేదు. "ఆశయంలేదు. ఏమీలేదు. పొద్దస్తమానం తంబురాముందు పెట్టుకూర్చుంటే ఇక అయినట్లే. నేనూ, పిల్లలు మాపాట్లు మేంపడాలి. ఏదో పెళ్ళిచూపుల్లో నీపాటకి కాస్త ముచ్చటపడ్డానని పెళ్ళికాగానే తంబురాను కొనిపెట్టానని నువ్వు ఆడింది ఆటగా, పాడింది పాటగా సాగుతుంది అనుకోకు. నువ్వు పాడాలని నాకంత వ్యామోహం లేదు. నీధోరణి చూస్తుంటే సంగీతం పాడుతూ భర్త పిల్లల్ని మరచిపోతావేమో కూడా ముగ్గురుపిల్లల తల్లివై నీకిదేంబుద్ధి? ఇంకెప్పుడూ ఈ ప్రస్తావన రానీకు" ఉరిమి నట్టుగా పలికింది అతనిస్వరం. లలిత మనసు చెదిరిపోయింది. ఇంత వరకు భర్త ఎప్పుడూ అంతకోపాన్ని ప్రదర్శించటం చూడలేదు. ఇక తను ఏంచెప్పినా లాభంలేదని నిట్టూర్చింది.

ఇల్లు ఊడ్చేటప్పుడు రోజూ తంబురాని చూస్తూ బాధపడడం తప్ప ఏమీచేయలేకపోయింది. గీత సునీత సాయంత్రంవేళ ఆట లాడుతూ తోటిపిల్లలతో కలిసి ఒప్పులకుప్ప...చెమ్మచెక్క-పాటలు

పాడుతుంటే ఓ ఆశ చిగురించింది. పాపలకి బాగా సంగీతం నేర్పించి వాళ్లు తీయగా, హాయిగా పాడుతుంటే తల్లిగా తను సంతోషించాలి. తనయితే ఇన్ని ఎదురుదెబ్బలుతిన్నది గాని, పాపలవిషయంలో తన కోరిక ఫలించి తీరుతుంది. మనసులో అట్టడుగుపొరల్లో అణిగిన ఆశయం మారాకువేసింది. వాళ్ళు గొంతెత్తి క్లాసుపుస్తకాల్లో పద్యాలు చదివినా, అవి లలితకు సంగీతంలానే వినిపించేది. ఎన్నో ఊహల లతలు. వీళ్ళకి సంగీతంపట్ల గాఢమైన మక్కువకలిగించాలి. వాళ్లలో ఆశక్తి కలిగితే తనసహకారం ఎలాగూ వుంటుంది. కనుక పైపైకి వెళ్ళిపోతారు. కచేరీలకి తప్పక తీసుకెళ్లాలి. రేడియో వినటం వాళ్లకి అలవాటు చేసెయ్యాలి. 'అమ్మా! సంగీతం నేర్చుకుంటామమ్మా' అంటూ గోముగా అడుగుతారు ఇంకేముంది? తల్లిగా తను పొందే ఆనందానికి అంతే ఉండదు.

అనుకోవడమే తడవుగా ఆ ప్రయత్నంలో పడింది. సంగీత కచేరీలకు వెళదామని నచ్చచెప్పేది. "మా ఫ్రెండ్సంతా సినిమాలకే వెళతారు. ఒక్కరే అలా స్టేజిమీద కూచుని పాడుతుంటే ఏంబావుం డదు. బోరుగావుంటుంది" అని ఒకరు అంటే, "సినిమాచూశాక ఆ కథ ఎంచక్కా చెప్పుకోవచ్చు. అలా పాటకచేరిలో కూచుంటే ఏమీ అర్థంకాదు. మొన్న తీసుకెళ్ళావుకదా! ఏం బాగుంది అబ్బా విసు గొచ్చింది"అని మరొకరు. "ఇప్పుడేవీ అర్థంకానట్లే ఉన్నా మీరు నేర్చుకుంటే ఒక్కక్షణం కూడా వదలరు సంగీతాన్ని. నేను చెప్తాను ఎంచక్కా నేర్చుకోండి".

తను ఏంచెప్పినా వాళ్లు అది చెవినపెట్టలేదు, నయాన భయాన తను నేర్పినా స-రి-గ-మ,లు దాటలేదు వాళ్లు. పిల్లల విషయంలోనూ నిరాశ ఎదురయ్యేసరికి ఆమె మనసు చివికిపోయింది.

ఇక తప్పదు, తనలో మాటి మాటికీ రెక్కలు విప్పుకొంటున్న ఈ ఆశయానికి సమాధికట్టక చేయగలిగింది వేరే ఏమీ లేదు....లలిత మనసు ఆవేదనతో బరువెక్కింది.

ఓ సాయంత్రం చంద్రశేఖర్ లలితతో 'నేనోమంచిమాట చెప్పా లని అనుకుంటున్నాను' అన్నాడు. ఏమిటన్నట్టు ప్రశ్నార్థకంగా చూసి ఆలోచనలో పడింది 'ఇపుడు తన మనసు అర్థమై ఉంటుంది అతనికి. నీఇష్టంవచ్చినట్లే చేద్దాం' అంటే ఇంకేముంది? తన తంబు రాకి చైతన్యం? అంతలోనే శేఖర్ అన్నాడు. "మా స్నేహితుడు ఒకాయనకి తన సంస్థలో రికార్డ్ క్లర్క్ పోస్టు ఇప్పిస్తానని ఆఫీసుకి ఫోన్‌చేసి మరీ చెప్పాడు. ఇంటర్వ్యూ అదీ లాంఛనప్రాయంగా జరి గినా ఆ పోస్టు నీదే"

తన అంచనా తారుమారు అయ్యేసరికి లలిత ముఖం వివర్ణ మైంది. "అలా తెల్లబోతావేం? నేనెప్పట్నుంచో వాడితో అంటూనే ఉన్నా—మీ కంపెనీలో ఏదైనా ఖాళీవస్తే మా లలితకే ఇవ్వాలిసుమా' అని నీకిష్టంలేదంటే చెప్పెయ్" నొసలు చిట్లించాడు. ఆయన ప్రేమ మాటున ఎంత స్వార్థం తను గానకళ అభివృద్ధి చేసుకుంటానంటే, సంసారం ఏం కావాలి? అని ప్రశ్నించారు. ఇప్పుడు తన ఉద్యోగపు బాధ్యతలు నిర్వర్తిస్తే ఫర్వాలేదన్నమాట. డబ్బు చేతికొచ్చే పని అయితే ఆయన మనస్సు ఇట్టే అంగీకరిస్తుందన్నమాట.

మనసు ఎంతటి అలజడికి గురి అవుతున్నా పెదవులు మారాడ లేదు. శేఖరే ప్రసన్న వదనుడై తిరిగి అన్నాడు. "చూడు లల్లీ.... పిల్లలు పెద్దవాళ్లవుతున్నారు. వాళ్ళతో పాటు ఖర్చులు పెరుగుతు న్నాయి. నా ఒక్కడి సంపాదన మనకి పూర్తి సుఖశాంతులు ఇవ్వ లేదని అనిపించి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. అభ్యర్థిస్తున్నట్లుగా

లలిత రెండుచేతులు పట్టుకున్నాడు. సరేనని తల ఊపటం తప్ప బదులు చెప్పలేకపోయింది.

ఇంటా బయటా పనిలో మునిగితేలుతున్న భార్య ప్రతిరోజూ అలసటగానే కనిపించేదతనికి. "సారీ! లల్లీ నిన్ను బాగా శ్రమపెడుతున్నాను. ఇంట్లో కాస్త సహాయపడేందుకు ఎవర్నయినా ఓ మనిషి కుదిరితే పెట్టుకో" అనేవాడు.

ఆ రోజు ఆదివారం. అందరికీ సెలవు కావటంతో ఊరికి కాస్త దూరంగా ఉన్న వెంకటేశ్వరస్వామి ఆలయానికి వెళ్లారు చిన్న కొండపై కోవెల కావటంతో హుషారుగా చేతులుపట్టుకుని మెట్లెక్కుతున్నారు పిల్లలు. ఆయన తన ఆఫీసువిషయాలేవో చెపుతున్నారు. చాలాకాలం తరువాత ఇలా భర్తతో, పిల్లలతో బయటికి వచ్చింది తను. తనకీ ఎందుకో తెలియని ఉత్సాహంగా ఉంది. భగవత్ దర్శనం చేసుకొని తిరిగివస్తున్న లలిత తనపై ఎవరో మంత్రజలం జల్లినట్టు అలానే నిలబడిపోయింది. చెవులలో ఎవరో అమృతం చిలకరిస్తున్నారు. మనసునిండా ఏదో దివ్యానుభూతి. ఆ అనుభూతిలోనుంచి తను తేరుకోకముందే ఆస్వాదిస్తున్న ఆ తీయనిపాట చేరువకు వచ్చింది. పాట పాడుతున్న ఆ అమ్మాయిని రెప్పార్పటం మరచిపోయినట్లు చూస్తోంది. "ఇదేమిటిలలితా! బిచ్చగత్తెవైపు పిచ్చిదానిలాచూస్తావ్?" భర్తమాటకి వాస్తవంలోకి వచ్చింది. మరీ పరిశీలనగా ఆ అమ్మాయిని చూడసాగింది. ఎంతచక్కగా పాడింది? ఏ సంగీతం తెలియకపోయినా, శ్రుతి చక్కగా, కర్ణపేయంగా ఉందనుకుంది. బ్రతుకు గడవక బిచ్చమెత్తుకుంటోందేమో. ఇంత తీయని గొంతుకు గాన శిక్షణ అందితే? ఆ అమ్మాయితో మాటలు కలిపింది. అయిదునిమిషాల్లో ఆ అమ్మాయి కుటుంబవిషయాలు అన్నీ కనుక్కొని

ఆయనను ఒప్పించి పనిపిల్ల స్థానంలో తనతో తెచ్చేసుకుంది. తన అంతర్యాన్ని బయట పడనివ్వలేదు.

వారంరోజులకే లక్ష్మి ఇంట్లో అందరి అవసరాలు తీరుస్తూ అందరికి తలలో నాలుకయిపోయింది. లక్ష్మిలోని చురుకుపాలు ఎక్కువే అని గ్రహించాక మరీ ఆనందం గలిగింది. ఆరోజు బిచ్చ గత్తె లక్ష్మికి ఇప్పటి ఈ లక్ష్మికీ పోలికేలేదు. చెప్పినపని, చెప్పనిపని చిటికెలో చేసేసి పిల్లలతో కబుర్లుచెబుతూ హుషారుగా ఉంటోంది. లక్ష్మిని తన ఇంటికి తీసుకొచ్చిన పదిరోజులకే ఇంటిదగ్గరే ఉన్న సంగీత పాఠశాలకు పంపటం మొదలుపెట్టింది. తను ఆఫీసునుంచి వచ్చాక ఓ గంట నేర్చుకునివచ్చేది. తను వాత్సల్యం అనే జలాన్ని పోసి కరుణ అనే పందిరి అందించి పెంచుతున్న లత చిగుళ్ళు వేస్తుంటే హృదయం పులకించిపోయింది. సరళీజంట, పిళ్లారిగీతాలు, జతిస్వరాలు, వర్ణాలు ఇలా ఒక్కొక్క మెట్టే లక్ష్మి పైకివెళుతుంటే తనలో నిక్షిప్తమైపోయిన కోరిక కొత్తరేకులు విచ్చుకుంది.

"మొత్తానికి గట్టిదానివే లల్లీ. నీ పట్టుదల గమ్మత్తుగా నెరవేర్చు కున్నావు కదూ! నీ పెంపుడుకూతురు కచేరీస్థాయికి ఎదిగిందటగా" కొంటెగాచూస్తూ అన్నాడు శేఖర్. "ఇందులో పట్టుదల ఏముందండీ ఆ పిల్లకు భగవంతుడు స్వరమాధుర్యాన్ని యిచ్చాడు. నాలో సంగీతం కోసం మధనపడే మనస్సు తొలిసారి ఆ స్వరం వినగానే మేల్కొంది. ఆ అమ్మాయిని మనం ఊరికే పోషించలేదుగా;"

"అబ్బ ! అదికాదు....నిజంగా నీకు ఇంత ఆరాధన ఉందని అప్పట్లో నాకు తెలీలేదు. తెలిసుంటే నీ గాన ప్రవాహానికి అంత నిర్దాక్షిణ్యంగా ఆనకట్టవేసి ఉండేవాణ్ణి కాదు" లలిత రెండు చేతులూ పట్టుకొని గద్గదస్వరంతో అన్నాడు శేఖర్.

లక్ష్మీవనిపిల్ల అన్నమాట అందరూ మరిచిపోయారు. తొలిసారి కచేరీకి ఆ సభవారు పేరడిగితే తన కిష్టమైన వసంతరాగం లక్ష్మి పేరు ముందు కలిపి వసంతలక్ష్మిని చేసింది.

నాలుగేళ్లు తిరిగేసరికి వసంత తన అవిరళకృషితో గాయనిగా గుర్తింపు తెచ్చుకుంది. ఈరోజుతో రేడియోలో కచ్చేరీచేసే స్థాయికి ఎదిగింది. తలుచుకుంటుంటే తనసంబరం అంబరాన్ని తాకుతోంది.

"అమ్మా! ఎలాపాడాను?" వసనంతలక్ష్మి లలిత ఎదురుగా నిలబడింది. లలిత హృదయంలో ఆనందతరంగాలు ఉవ్వెత్తున లేచాయి. ప్రేమగా చేతులుచాచి వసంతను దగ్గరకు తీసుకుంది, "ఎలా అని అడుగుతావా తల్లీ! నీ పాట వింటూ మైమరచిపోయాను నా బంగారుతల్లీ... అంటూ బుగ్గన ముద్దుపెట్టుకుంది-"ఇదేనమ్మా ఈ తల్లి బిడ్డకిచ్చే బహుమానం" అంటూ.

"అంతమాట అనకమ్మా! నేనొక అనాథని. నువ్వుచేరదీసి ఉండకపోతే ప్రతి వారిచేత ఛీత్కారాలు పొందుతూ అడుక్కుతినే అమ్మాయిగా తయారయ్యేది నాబ్రతుకు. చేరదీసి ఇంతదాన్ని చేశావు. నీఋణం తీర్చుకోలేనమ్మా, నన్ను పాదాభివందనం చేయనీ, సంఘంలో నాకో గౌరవ స్థానం కల్పించి నన్ను మనిషిని చేసిన దేవతవమ్మానువ్వు" లలిత కాళ్లను చుట్టేసింది వసంతలక్ష్మి.

"నేను పొందలేని కళ నీలో ప్రతిఫలించింది. ఏ దేవతలోనాకు అనుగ్రహించిన వరానివి నువ్వు. ఇప్పుడు నాలోకలిగిన ఆత్మసంతృప్తి గురించి చెప్పడానికి భాష లేదమ్మా" అంటూ వసంత తల నిమిరి లేవదీసి హృదయానికి హత్తుకుంది. ఒకరినొకరు ఆలింగనం చేసుకున్న ఆ నిమిషాన ఎవరి మనోభావాలు వారి హృదయాన్ని బరువెక్కిస్తుంటే ఇద్దరి కళ్ళనుంచీ ఆనందాశ్రువులు జారాయి! ●